

- έχει γκέτο η Αθήνα;

- ποιος ρωτάει και ποιος απαντάει;

“Τρόμος στις πλατείες”, “Ξεκαθάρισμα λογαριασμών αλλοδαπών συμμοριών”, “Τρομοκρατημένοι οι κάτοικοι και οι καταστηματαρχες”, “Απούσα η Αστυνομία”, “Τραυματισμοί, προσαγωγές και συλλήψεις”...

Το τελευταίο διάστημα, μια αιματηρή συμπλοκή μεταξύ μεταναστών -στο κέντρο της Αθήνας- στάθηκε η αφορμή για μια ακόμα συντονισμένη εκστρατεία αρκετών μμε, με βασικό χαρακτηριστικό τη ρατσιστική προπαγάνδα και με μόνιμη επωδό την απαίτηση για εντονότερη αστυνόμευση. Στο στόχαστρο των διαμορφωτών της κοινής γνώμης βρίσκονται για ακόμα μια φορά οι προσφιλείς τους αποδιοπομπαίοι τράγοι: οι μετανάστες. Οι μετανάστες και οι μετανάστριες που είναι υπεύθυνοι και υπεύθυνες για τα δεινά που βιώνουν οι νομοταγείς πολίτες αυτής της πανέμορφης τσιμεντούπολης. Οι πλατείες Κουμουνδούρου, Βάθης, Θεάτρου, Αγ. Παντελεήμονα, Βικτωρίας... οι οδοί Αχαρνών, Λιοσίων, Αθηνάς... φαίνεται να είναι οι τόποι που κυκλοφορούν και συχνάζουν όλα τα τέρατα και όλοι οι δαίμονες αυτής της μητρόπολης. “Κλέβουν, βιάζουν, βρωμίζουν, μεταδίδουν ασθένειες, πουλάνε ναρκωτικά, εκπορνεύουν και εκπορνεύονται, σκοτώνουν και αλληλοσκοτώνονται...”. Αποτρόπαια φαινόμενα και καταστάσεις τα οποία θέλουν να μας πείσουν ότι προέκυψαν και εξαπλώθηκαν με τον ερχομό των μεταναστών και μετέτρεψαν συγκεκριμένες γειτονιές σε απαγορευμένες ζώνες. Όλα αυτά γράφονται και μεταδίδονται τόσο συχνά και από τόσες διαφορετικές πλευρές που τείνουν να αποτελέσουν την μοναδική και αδιαμφισβήτητη αλήθεια. Άραγε όμως η πραγματικότητα αρχίζει και τελειώνει σ’ αυτά που μάς σερβίρουν οι ατσαλάκωτοι παρουσιαστές και οι δαιμόνιοι ρεπόρτερ;

Δε μας αρέσει ούτε να ωραιοποιούμε ούτε να αποκρύβουμε την πραγματικότητα. Ξέρουμε ότι σ’ αυτόν τον κόσμο νόμος είναι ο νόμος του εμπορίου και του ιδιοκτήτη και δίκαιο είναι το δίκαιο του ισχυρότερου. **Βρισκόμαστε συνειδητά απέναντι και ενάντια σε κάθε εθνικότητας εκμεταλλευτή, μπράβο, νταβατζή, πρεζέμπορο...** Τις συνθήκες ζωής μέσα σ’ αυτές τις πλατείες και μέσα σ’ αυτούς τους δρόμους τις γνωρίζουμε καλά γιατί εδώ ζούμε. Τις γνωρίζουμε καλύτερα απ’ αυτούς που ξέρουν να τις κρίνουν ενώ στην ουσία τις αγνοούν μιας και προτιμούν να ζουν το μύθο τους σε πιο trendy και in μέρη. Σίγουρα εδώ δεν κατοικούν ούτε άγιοι ούτε σταχτοπούτσες, ούτε πρίγκιπες ούτε νεράιδες (άραγε που να κατοικούν όλοι αυτοί; μήπως στο Κεφαλάρι ή στη Γλυφάδα;). Σίγουρα εδώ η βία, πιο συγκεκριμένα το αλληλοφάγωμα μεταξύ των από κάτω αυτού του κόσμου περισσεύει. Σίγουρα εδώ ο ψυχαναγικασμός και η εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο είναι απτός, ωμός, αδυσώπητα καθημερινός. Σίγουρα κάποια απ’ αυτά τα μέρη θα μπορούσαν χωρίς υπερβολή να χαρακτηριστούν και σαν εμπορικά κέντρα διακίνησης φτηνών ουσιών και υποτιμημένης ανθρώπινης σάρκας. Αλλά σίγουρα αυτό που λείπει δεν είναι ούτε η αστυνομία με τη θρασύδειλία της ένστολης (και άρα νόμιμης) βίας της, ούτε βέβαια και η ρουφιανιά, αυτή η κοινωνική μάστιγα που μεταμφιέζεται σε απαίτηση τάξης και ασφάλειας. **Αυτό που λείπει δεν είναι ο φόβος και η απέχθεια για τον άλλο αλλά το θάρρος της επαφής και της συναναστροφής με τον διαφορετικό.** Είναι πράγματα που όποιος έχει ανοιχτά τα αυτιά του και τα μάτια του τα ξέρει. Αλλά αυτό δεν αρκεί. Αν θέλεις ν’ αντικρίσεις την πραγματικότητα πρέπει να θέτεις και κάποιες αυτονόητες αλλά αιωνίως αναπάντητες ερωτήσεις.

- Άραγε ποιοι κάνουν πλάτες στους πρεζέμπορους, ποιοι βγάζουν τις μίζες τους από το -κατά τ' άλλα παράνομο- εμπόριο του θανάτου; ποιοι καλύπτουν τη -νόμιμη ή παράνομη- σωματεμπορία, ποιοι γεμίζουν τις τσέπες τους από τον καθημερινό βιασμό τόσων σωμάτων και τόσων ψυχών; ποιοι οργανώνουν, καθοδηγούν και προστατεύουν τα κάθε είδους κυκλώματα; ποιοι και γιατί;

- Όταν πλέον ο τζίρος αυτής της παρά(λληλης) οικονομίας καταγράφεται επίσημα στον κρατικό προϋπολογισμό, τότε και ο πλέον αφελής αντιλαμβάνεται ότι αυτό το διακρατικό νταλαβέρι μπορεί να καταλήγει στους δρόμους και τις πλατείες των πόλεων αλλά ξεκινάει από πολύ ψηλότερα στην παγκόσμια πολιτική και οικονομική πυραμίδα. Οι προστάτες όλου αυτού του μηχανισμού δεν είναι άλλοι από εκείνους που υποτίθεται ότι έχουν αναλάβει την πάταξη του.

Χειροπιαστές απαντήσεις σε ερωτήσεις τις οποίες ποτέ δε θα θέσει κανένας από όλους εκείνους τους παντογνώστες που συνωστίζονται στα κανάλια και γεμίζουν τις σελίδες των εφημερίδων. Όλοι αυτοί έχουν ήδη διαχωρίσει τους ανθρώπους αυτών των πολυεθνικών γειτονιών ανάμεσα στους εκ των προτέρων ένοχους παραβάτες και τους εκ των πραγμάτων αθώους φιλήσυχους πολίτες. Όλοι αυτοί ανατριχιάζουν και μόνο στην ιδέα ότι υπάρχουν ακόμα πλατείες που δεν έχουν γεμίσει με τραπεζοκαθίσματα και καθώς πρέπει διασκεδαστήρια και αγανακτούν με το γεγονός ότι το ευρύτερο κέντρο της κάτω Αθήνας δε έχει ακόμα μεταμορφωθεί σε Ψυρρή ή Γκάζι. Για όλους αυτούς, οι μετανάστες και οι μετανάστριες ενώ δουλεύουν στις χειρότερες δουλειές θα πρέπει και να βιώνουν αδιαμαρτύρητα την υποτίμηση τους. Θα πρέπει να καταπίνουν τις ταπεινώσεις και τους εξευτελισμούς, τους ξυλοδαρμούς και τους βιασμούς. Θα πρέπει να είναι πειθήνιοι και κοινωνικά αόρατοι. Όχι μόνο δε δικαιούνται να σηκώνουν κεφάλι (όπως έκαναν πρόσφατα οι αφγανοί πρόσφυγες στην Πάτρα, οι εργάτες στα φραουλογώραφα στη Μανωλάδα Ηλείας, οι πλανόδιοι μικροπωλητές στο κέντρο της Αθήνας...) αλλά ούτε καν να κοινωνικοποιούνται, να συζητάνε, να μοιράζονται τις χαρές και τις λύπες τους κάτω από τον ήλιο και το φεγγάρι στις πλατείες των γειτονιών που -ουσιαστικά και βιωματικά- είναι και δικές τους. Και αν αυτές οι πλατείες και αυτοί οι δρόμοι διαθέτουν ακόμα ζωή το χρωστάνε και σε μετανάστες και σε μετανάστριες. Μια απογευματινή βόλτα στη Βικτώρια ή τον Άγιο Παντελεήμονα είναι σίγουρα κατατοπιστικότερη από όλα τα ξενόφοβα ρεπορτάζ που κλείνουν τους ανθρώπους στα σπίτια τους -αγκαλιά με τις θόγγες και τις φοβίες τους- και ανοίγουν το δρόμο για (ακόμα πιο ξεδιάντροπες) αστυνομικές επιχειρήσεις-σκούπα.

Καθωσπρεπισμός και γκλόπ, ανάπλαση και υπηρεσιακά περίστροφα, αποστείρωση και έλεγχος, εθελοδοουλία και αστυνομικά περίπολα: αυτά είναι τα "γιατρικά" που συνιστούν και επιβάλλουν - για τις πληγές αυτής της κοινωνίας- η εξουσία, οι αυλικοί της και οι φοβισμένοι υπήκοοι της.

Αλληλεγγύη και Αυτοοργάνωση, Αλληλοσεβασμός και Αξιοπρέπεια: αυτά προτάσσουν και αυτά πραγματώνουν όσοι και όσες δεν έχουν για εχθρό τους κανέναν καταπιεσμένο, όσοι και όσες δεν έχουν για φίλο τους κανένα καταπιεστή.

Κατάληψη Villa Amalias
Αχαρνών 80 & Χέυδεν
Οκτώβριος 2008